

te en aquest indret salvatge, tot i que és ben a prop del tram urbà. A la dreta, les Medes; a l'esquerra, el cap de la Barra, altíssim, irregular, antic. El Molinet és un paratge sostingut en una mena de provisionalitat assertiva, absolutament estable, encara que pugui semblar una contradicció. I just al seu davant ens sentim en poder d'una visió que només tenim nosaltres, en aquest indret i en aquest instant. És per això que ens sedueix i celebrem poder-hi tornar. Ens agraden les pedres, les roques, la sorra, la mar. I aquí, la presència terrestre és aclaparadora. Algun tamariu espars; el fonoll marí arreu, amb un finíssim perfum cítric i una matisada salinitat. Lolor torbadora de les algues, també pertot. I les gavines, planejant, regnant sobre el corrent i les marees que uneixen la terra amb els illots. Possiblement, la nostra sensibilitat actual, europea i cansada, no troba enlloc la bellesa com en la comunitat solitària de la mar i les pedres. Sempre amb un bon sol. I ben a prop, els hotels i el confort. El turisme que ens nodreix i és la nostra sal de la terra. Amén.

**Si, que continuï, malgrat tot** | En un article d'un diari gironí sobre els concerts d'estiu, el periodista titulava el text amb l'expressió «El xou ha de continuar!». Es referia, sens dubte, a la continuïtat de les activitats culturals d'estiu, malgrat les econòmicament complicades estacions amb què ens trobem mes a mes, dia a dia, hora a hora. Doncs sí, malgrat la crisi esmentada, i també la desafecció espanyola, la festa està en marxa. La festa que era l'estiu. La festa que encara volem que sigui. A Sant Feliu, a Cap Roig, a la Pera. A hores d'ara, però, tot són dubtes sobre com es resoldrà el balanç de tardor. ¿Els públics seran els mateixos, si els preus són els mateixos però nosaltres –els d'abans– ja no som els mateixos?



## LA GARROTXA

*joan sala*

**El tren** | La Garrotxa ha estat sempre una comarca amb males comunicacions, i no sembla que s'hi vulgui posar remei. S'han arreglat carreteres de l'any de la picor i s'han obert algunes vies noves –només faltaria!–, però continua essent una comarca deficitària en infraestructures i vedada al tren tot i que és el transport, segons diuen, que s'ha de potenciar. Ara s'aposta per convertir l'estació de Torelló, a la comarca d'Osona, en una de les estacions de rodalies de la comarca, i la nova estació de Figueres-Vilafant en la més adequada per acollir la xarxa del TAV. Tot i que en els primers estudis l'Eix Transversal Ferroviari (ETF) unia Vic amb Olot i Figueres, i amb estacions a diversos pobles garrotxins i empordanesos, s'ha optat per desviar-lo des de Vic cap a la Selva i el Gironès, i majoritàriament els partits polítics hi donen suport. No obstant això, el cap de l'oposició a l'Ajuntament d'Olot va dir en un ple, el gener d'enguany, que si el seu partit guanyava les eleccions catalanes la comarca entraria dins l'Eix Transversal Ferroviari. L'abril, el candidat a la Generalitat del seu partit ja ho matisava.

**Les carreteres** | Una situació semblant va passar fa anys quan es va projectar l'Eix Transversal. Aquesta carretera també havia de passar inicialment per la Garrotxa, la qual cosa representava un recorregut transversal del territori més racional, si hom mira

el país en el seu conjunt, i a més hauria servit per comunicar comarques tradicionalment amb deficiències de bones vies, i contribuir així al seu desenvolupament. Però en aquella ocasió, com ara amb l'ETF, van prevaldre les pressions per fer-lo anar cap a Girona. No és aquest l'espai per analitzar l'actitud que van tenir abans i han tingut ara els partits polítics, però caldrà fer aquesta reflexió, ja que és descoratjador veure com actuen de diferent si governen o resten a l'oposició. I encara una altra consideració: la semblança és esfereïdora tot i la diversitat –aparent– de colors polítics.

**700 anys de l'Hospital d'Olot** | Durant tot l'any 2010 es faran actes diversos per commemorar els 700 anys de l'Hospital Sant Jaume d'Olot, que té per patró un sant tradicionalment molt relacionat amb el món sanitari. La institució va passar del centre de la vila al que en aquells moments eren els afores. Allí es va aixecar un nou edifici de grans dimensions, amb un pati central del qual cal destacar la portada renaixentista. Durant aquests segles de vida ha tingut molts donants, una part dels quals estan retratats en quadres pintats majoritàriament a l'oli, i que ara s'exposaran. Aquestes donacions van ser les que van fer possible la supervivència de la institució, que no va rebre cap subvenció fins als anys vuitanta del segle passat. Aquest vell edifici aviat deixarà d'oferir servei, ja que s'està construint, novament als afores de la ciutat, un nou Hospital d'Olot i Comarcal de la Garrotxa, que esperem que es pugui inaugurar en la data prevista.



ARXIU D'IMATGES D'OLOI. COL. JOSEP M. DOU CAMPS